

JOSEP CARNER

Edició del centenari de *La paraula en el vent*, 1914

Vol. I

La paraula en el vent

Facsimil d'un exemplar d'autor

Vol. II

La paraula en el vent

Edició crítica, introduïda i anotada per Jaume Coll
i acarada a l'última forma de cada poema

Vol. III

Paraula en prosa

Els millors escrits de Carner sobre poesia, creació i traducció,
1904-1961
Edició de Jaume Coll

Tiratge limitat a tres-cents exemplars

Publicacions i Edicions de la Universitat de Barcelona

LA PARAULA EN EL VENT

D'aquesta obra se'n tiraren 150 exemplars en
paper de fil (numerats) i 150 en paper verjurat

JOSEP CARNER
LA PARAVLA EN EL VENT

ÉS PROPIETAT

TAULA

DEDICATORIA	XI
EN EL LLINDAR.	XIII
Veu de recança	1
Cançó de l'amor matiner.	3
Divendres Sant	5
Relapse	6
A un amic.	7
El viatge	9
Cançó florida	10
L'ars.	12
Cançó d'abril	13
La mà imperiosa	14
Vora la mar és nada	15
Suavitat d'olor.	16
La fidelitat del pelegrí.	17
Plany	18
Mai no és tothom content	19
Cançó de l'instància amorosa.	20
L'ajornament	22
La queixa del mirall.	23
En terra estranya.	24
L'absència	25
Recordança en la tardor.	26

VIII

Descreença	27
Invenció del bes	28
Núvol fi de setembre	29
Sentencia.	30
L'hora baixa al temple.	31
Els somnis	33
La més alta	36
Conort.	37
El banc.	38
Esperança	40
Infidelitat.	41
Cançó de l'amor i son comiat	42
Un dia més	44
Romanç de la lluna clara.	45
Esparses de tardor	53
El venticell	54
El refús	55
Acabaments.	56
L'endemà de l'amor.	57
Memories.	58
L'ocell	59
Desolació.	63
Arbres a la tardor	64
Punició.	65
Cançó	69
Folla dòna gentil...	71
Cançó orgullosa	72
A la neciesa.	74
L'elegia d'una rosa	75
Serenada d'hivern	76
Oració a Saturn	78
Març.	79
Cant de març	80
L'oblit	82
El dò inconnegut	83

IX

La bella dama que no vol cantar	84
El tell	88
Cançó	89
El pi i l'onada	90
Infidelitat.	91
La immortal.	92
Mitja nit	93

A F. SITJÀ I PINEDA

CAVALLER
DELS ORDES GLORIOSOS
DE POESÍA I AMISTAT

EN EL LLINDAR

Veus aquí un llibre que no ve a ésser altra cosa que una historia planyívola d'amor, sense pendre per testimoni els rius, les estrelles o les cascades; en realitat, el poeta s'ha fet una confidència ell tot sol, i en el llenguatge que li era més entenedor. Per l'especial natura del seu sentiment—que era una melangia concirosa d'ella mateixa,— no han escaigut al poeta llargues ufanies verbals de sensualitat gloriosa, ni el subtilíssim i novell conceptisme en imatges, sempre inesperat i una mica conscient de ser-ho. Cal, doncs, perdonar a l'autor del llibre que no hagi estat més que sincer o que banal; el seu gemec sentimental no té re que veure amb les epopeies urbanes o folk-lòriques del dia que fan gloriosa la nostra literatura catalana.

Serà natural una objecció: que l'humilitat del llibre no n'autoritza l'ofrena al públic, mes l'autor ha volgut fer constar, en editar-lo, una opinió tranquila a favor de la poesia lírica, com, en escriure'l, no havia fet sinó una afirmació de simplicitat amorosa.

La poesia lírica és un combat, el més alt de l'esperit, com el de Jacob i l'àngel. És el combat essencial entre l'inspiració, que és potencialment infinita, i el geni, que és característicament limitat. És el pur fenomen que els grecs anomenaven entusiasme. El combat és en un ambient lliure, nu. El que en Maragall anomenava la «paraula viva» i el que l'Ors anomena la «arbitrarietat», enlloc poden bregar més poderosament que en aquest aire. I el dit símil de la batalla no vol dir que el triomf de l'un contrari senyali l'anorreament de l'altre, sinó que tot ço que en art sigui pacífic, tòpic, és sense valua, tant si té un aire d'incoherència il·luminada com si el té d'artifici preciós o eufuista; i només és valor i llevat immortal una nova batalla encarnçada del geni i l'inspiració, els quals no viuen sinó entredevorant-se les entranyes; aital és el complement del mite romàntic de Prometeu.

Un petit amor — petit en el sentit de la condició obscura de l'enamorat i la qualitat humana de son foc — podrà conduir, si no a aquestes alteses, a la tèrbola indicació de son camí. I no gosant el poeta acabar de creure en la precisió de son exemple poètic,

posa aquestes ratlles explicatives enfront de son llibre, en declaració de son vot. Car és ben possible que en quant a la virtut de sa obra artística pugui dir, com de l'atzar de son amor, la paraula de Petrarca: *Scrissi in vento*.

Barcelona, juny de 1914